

РЕШЕНИЕ

№ 1539

гр. София, 11.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46
състав, в публично заседание на 11.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Красимира Савова, като разгледа дело номер **12204** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 233 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР), във вр. с чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Р. К. А., срещу Заповед рег. № 3-1509/18.11.2013г., издадена от началника на сектор „Охрана на сгради“ в ОД „Охрана –С.“, с която на оспорвания е наложено дисциплинарно наказание "мъмрене" за срок от три месеца, считано от датата на връчването на заповедта.

В жалбата оспорвания навежда подробни доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед по съображения, че при издаването и не е изяснена фактическата обстановка и противоречи на материалния закон. Аргументирано оспорва да е извършил вменените му със заповедта нарушения, поради което моли отмяната на спорната заповед като незаконосъобразна. Сочи, че съгласно текста на заповедта е наказан за извършено нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в това, че на 07.11.2013г. около 10,50ч. е изпълнявал служебните си задължения на пост №1 в сградата на СРС-Бюро съдимост и Държавен съдебен изпълнител в неизряден външен вид на униформеното облекло-без шапка. Действието е квалифицирано като нарушение на чл.13 и чл.18 от глава шеста на „Правилата за определяне на категориите служители, осъществявайки правомощията си в униформено облекло, неговия вид, модел, реда за предоставянето му , както и другите принадлежности свързани с изпълнение на служебните задължения на служителите, върху които са поставени символи и отличителни знаци на Главна дирекция „Охрана“ на Министъра

на правосъдието, което по см. на чл.224,ал.2,т.1 от ЗМВР е дисциплинарно наказание.В допълнение към жалба се сочи, че в заповедта е посочено, че не изпълнявал служебните си задължения на пост № 1 в сградата на СРС, в неизряден вид на униформеното облекло-без шапка в 10,50ч.В докладна записка на инсп.Г. е посочен същия час на тази дата .Сочи, че е налице противоречие относно времето на извършване на нарушението.Иска се отмяна на заповедта.Представени са писмени доказателства.

В съдебното заседание се явява лично и се представлява от адв.К..

Поддържа жалбата. По същество моли да бъде уважена.

Ответникът – началникът на сектор „Охрана на сгради” в областна дирекция „Охрана”-С., редовно уведомен, явява се лично.Изразява становище за неоснователност на жалбата.

С. градска прокуратура - редовно призована, не изпраща представител за участие в производството.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК и от надлежна страна - адресат на оспорения административен акт, имащ право и интерес от оспорването, поради което следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Административен съд София - град, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че оспорващия Р. А. заема длъжността –сътрудник охрана I. в сектор „Охрана на сгради” на Областна дирекция „Охрана-С.”.

На 23.02.2009 година главният директор на ГД "ИН", в качеството си на орган по чл. 228, т. 4 ЗМВР е издал оспорената заповед. С нея е наложил на А. дисциплинарно наказание "мъмрене" за срок от три месеца, считано от датата на връчване на заповедта. В съответствие с чл. 225, ал. 3 ППЗМВР, е предупредил лицето, че при извършване на друго дисциплинарно маловажно нарушение в срока на наложеното наказание, ще бъде санкционирана с по-тежко дисциплинарно наказание. Спорното наказание е било наложено на А. за допуснати нарушения на служебната дисциплина, изразяващи се в това, че на 07.11.2013г. е изпълнявал служебните си задължения на пост №1, в сградата на СРС-Бюро съдимост и Държавен съдебен изпълнител на адрес бул.””Патриарх Е.””№2, в неизряден външен вид-без шапка.Действието е квалифицирано като нарушение на чл.13 и 18 от глава шеста на Правилата за определяне на категориите служители , осъществяващи правомощията си в униформено облекло, неговия модел, реда за предоставянето му , както и други принадлежности свързани с изпълнение на служебните задължения на служителите, върху които са поставени символи и отличителни знаци на Главна дирекция „Охрана” на Министъра на правосъдието.За случая са снети и писмени обяснения от А..В дадените писмени обяснения на 07.11.2013г. и на 12.11.2013г. същият е докладвал, че при излизането му от дежурната част при застъпването си на пост в 14,00ч. не могъл да си откопчае ципа на джоба, в който му е шапката и около пет минути е бил без шапка.Приложена е и докладна записка от инспектор Г..Същият е докладвал, че на 07.11.2013г., около 10,50ч. при извършване на проверка в сградата на СРС е установил, че сътрудник по охраната I степен в ОД „Охрана-С.” изпълнява служебните си задължения на поста без шапка.Тази констатация е отразена в „Книгата за резултатите от проверката на постовата и конвойната служба”.

Поради това, за нарушения на служебната дисциплина и на основание чл.226,ал.1,т.3 и чл.225 от ППЗМВР и чл.226,ал.1 ЗМВР, дисциплинарнонаказващият орган е наложил на А. спорното наказание.

При така установеното от фактическа страна, оспорването по жалбата се явява основателно по следните съображения:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че тя е издадена от компетентен орган (чл. 228, т. 4 ЗМВР) - началник „Охрана на сгради” в областна дирекция „Охрана”-С., в рамките на неговите правомощия, при спазване на срока по чл. 225, ал. 1 ЗМВР и процедурата по чл. 229, ал. 1, предл. второ ЗМВР. При издаването и обаче, ДНО е допуснал съществено нарушение на формата на административния акт и на административнопроизводствените правила във връзка с това. Ето защо, спорната заповед като незаконосъобразна следва да бъде отменена.

Съгласно чл. 246, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗМВР (ППЗМВР) дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Видно от спорната заповед, при издаването и ДНО е допуснал нарушение на правилата за спазване на законоустановената форма на заповедта за дисциплинарно наказание досежно посочване на нарушените от А. разпоредби, респективно на административнопроизводствените правила по издаването ѝ. Съгласно чл.246, ал.1 ППЗМВР дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Основателен е доводът на жалбоподателя, че от събраните доказателства не става ясно времето на извършване на нарушението. Съгласно текста на заповедта е наказан за извършено нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в това, че на 07.11.2013г. от 10,50ч. е изпълнявал служебните си задължения в неизряден външен вид-без шапка. Същевременно в докладна записка на инсп.Г., която не е цитирана в заповедта е отбелязано, че същият е установил нарушението при проверка в 14,10ч. на същата дата. Към докладната са приложени писмените обяснения на жалбоподателя цитирани в заповедта, видно от които същия посочва, че е бил на пост в 14,00ч. Наред с това от представената от жалбоподателя постова книга се установява, че на посочената дата същият не е бил на пост в 10,30ч., а от 12,00 до 13,00ч. Следователно не е безспорно установено времето на извършване на нарушението посочено като извършено около 10,50ч.

Наред с това жалбоподателят е наказан за извършено маловажно нарушение по смисъла на чл.226,ал.1,т.3 и чл.225 от ППЗМВР на чл.13 и чл.18 от глава шеста на „Правилника за определяне на категориите служители осъществяващи правомощията си в униформено облекло, неговия вид, модел, реда за предоставянето му , както и други принадлежности , свързани с изпълнение на служебните задължения на служителите , върху които са поставени символи и отличителни знаци на Главна дирекция „Охрана” на МВР. В чл.13 е посочено, че видът на униформеното облекло на

държавните служители от ГДО и териториалните звена е строево униформено облекло и специално униформено облекло. В чл.18 е посочено, че специално униформено облекло се носи при: изпълнение на ежедневни служебни задължения, ако не е наредено носенето на друго облекло; дежурство в структурните звена и във от тях, ако не е наредено носенето на друго облекло; при участие в специални операции, полеви занятия, учения и други дейности свързани с изпълнение на служебни задължения. Цитираните разпоредби визират вида на униформеното облекло на служителите в ГДО, като по-конкретно чл.18 очертава случаите при които се носи специално униформено облекло. Тези разпоредби не предвиждат задължения за служителите в ГДО. Задължение за спазване на установения ред и правилата за неговото носене е установено с разпоредбата на чл.22 от посочените правила, като тази норма не фигурира в оспорената заповед.

Така постановена заповедта не съдържа правните основания, обосновавали издаването ѝ, а с това пречатства установяването на нарушението и накърнява правото на служителя за защита. Освен това административният акт не съдържа и мотиви във връзка с определяне на наказанието, тъй като липсват съображения относно цялостното поведение на служителя, както и настъпилите от нарушението последици за службата, респ. отсъствието на такива. По този начин, е допуснато нарушение и на чл. 229, ал. 2 от ЗМВР, тъй като дисциплинарното наказание е определено без да е съобразено цялостното поведение на служителката и настъпилите за служебната дейност последици. Не на последно място следва да се има предвид, че съгласно чл.224, ал.2 от ЗМВР дисциплинарни нарушения са: неизпълнение на разпоредбите на този закон и издадените въз основа на него подзаконов нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители; 2. неизпълнение на служебните задължения; 3. неспазване на служебните правомощия; 4. неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Посочените като нарушени разпоредби в оспорваната заповед представляващи Приложение № 1 към Заповед № 10-04-432 от 21.04.2011г. на Министъра на правосъдието не представляват дисциплинарни нарушения по смисъла на посочената разпоредба-заповедта на министъра на правосъдието не е подзаконов нормативен акт издаден въз основа на ЗМВР, както и не представлява заповед на министъра на МВР, заместник-министрите и главния секретар на МВР и преките ръководители, както и няма данни същата да е връчена на жалбоподателя.

Посочените нарушения на формата и на административнопроизводствените правила обосновават постановяване на заповедта и в нарушение на материалния закон, тъй като административният акт е издаден, без да е установено, че поведението на служителя представлява нарушение на служебната дисциплина.

Всеки от констатираните и посочени по-горе пороци на административния акт съставлява самостоятелно основание за неговата отмяна.

Допуснатата нередност във формата поставя пред невъзможност дисциплинарнонаказаното лице да организира защитата си и пречатства възможността съдът да упражни съдебен контрол доколко ДНО е подвел правилно и законосъобразно фактите от действителността към конкретната правна норма.

По така изложените съображения съставът на АССГ намира, че оспорената заповед се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Предвид изхода на спора и направеното искане от жалбоподателя за присъждане на

разноски съдът намира, че такива следва да се присъдят в размер на 460лв.

Водим от горното и на осн. чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София - град, I - во отделение, 46 - ти състав,

РЕШИ:

Отменя по жалба, подадена от Р. К. А., с адрес [населено място],[жк],[жилищен адрес]0,ап.250, Заповед рег. № 3-1509 от 18.11.2013г., издадена от началника на сектор „Охрана на сгради“ в ОД „Охрана –С.“, с която на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание "мъмрене" за срок от три месеца, считано от датата на връчването на заповедта.

ОСЪЖДА ОД"Охрана-С." да заплати на Р. К. А., с ЕГН [ЕГН], разноски в размер на 460лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

СЪДИЯ: